

Git, cuptas ea volores magnati nctatem quam, aliqua sinveres arum quam natis endae audament lam, ut aut et arum quis ipsamet estrum velestio dic toreria dolutem fugitam ne quo velit rerum, officietur, sundiatus dolor amet harumqui dit mo eos sima sero expeligenis

”MIN STØRSTE FRYGT I LIVET ER ET 30-ÅRS-LÅN”

De bor billigt til leje på en lossepladsgrund og kører rundt i en gammel spand. Alt sammen for at få råd til at sejle jorden rundt. Som søn af Beha-klanen kender **Emil Midé Erichsen** nærmest ikke til andet, og nu hvor han selv er blevet far, giver han søfarerarven videre. Sønnen, Hugo, skal nemlig lære, at verden er værd at passe på, og at man ikke behøver mange ting for at være glad.

AF MARIA BRUUN-SCHMIDT // FOTO MARTIN BUBANDT

Vi sidder i barndomshjemmet. Der er blyantsstreger på en bærende pæl i køkkenet. Her står alderen på Emil og hans to yngre brødre, Theis og Alfred, skrevet. Over puslebordet hænger en uro af glimtende fisk og blæksprutter. Det er Hugos, han er 2,5 år og sover lige nu middagslur.

Emil: - Vi sidder i mit barndomshjem, hvor jeg næsten har boet hele mit liv. Mine forældre byggede det her hus, da jeg var fem år. Det er knap 100 kvadratmeter, og vi tre børn voksede op her. Nu skal Hugo også snart have en blyantsstreg på pælen, så jeg kan se, om han er lige så høj som mig, da jeg havde den alder, konstaterer den stolte far.

E: - Det har været det største at blive far til Hugo. Jeg har jo været skruk, siden jeg var 20. Jeg har altid drømt om at få børn tidligt. Min far var 23, da han fik mig, så jeg er vokset op med en ung far. Og jeg har altid gerne selv villet have børn tidligt. Jo tidligere, jo bedre i virkeligheden. Men jeg nåede at sejle jorden rundt og blive 30, før vi fik Hugo.

Så jeg var enormt klar, da jeg blev far. Jeg glædede mig helt vildt. Og havde i virkeligheden glædet mig ret længe. Så jeg har aldrig haft følelsen af, at fødslen af Hugo vendte op og ned på hele mit liv og min hverdag. For jeg havde gjort mig klar. Da vi kom hjem fra jordomsejlingen, ville jeg stifte familie. Og det skulle være med Louise, siger Emil.

FRIHEDENS PRIS

Den 30-årige far fra Københavns Sydhavn kommer ud af Danmarks vel nok mest kendte og elskede sejlerfamilie. Farfaren var den nu afdøde søfarer Troels Kløvedal, som i årtier tog på eksotiske eventyr med Nordkaperen, og sammen med sin egen far, Mikkel Beha, og resten af familien har han selv rejst jorden rundt på båden Havana og skabt seersuccesen "Kurs mod fjerne kyster".

E: - Min opvækst har været bygget op omkring, at vi rejste meget. I løbet af min barn- og ungdom er jeg blevet taget ud af skolen mange gange over længere perioder, for - som oftest - at komme ud at sejle. Når vi ikke var ude at rejse, arbejdede mine

forældre meget for at få penge til, at vi kunne rejse ud igen. Sjældent på samme tid. Det har altid været sådan, at én af dem har haft mindre end halvtid og den anden havde mere end fuldtid, og den anden har haft mindre for at kompensere, så der har været tid herhjemme.

E: – Men jeg husker, når min far i perioder arbejdede hårdt, så købte han ind på vejen hjem fra arbejde, lavede mad, og vi spiste sammen. Og så tog han af sted igen, når vi var gået i seng. Vi børn har ikke mærket til det, men jeg ved bare, mine forældre har arbejdet meget for at kunne få det til at hænge sammen. De prioriterede at bruge alle deres penge på at rejse.

E: – Så vi har altid kørt i gamle skodbiler, og virkelig mange af dem er gået i stykker. Huset her ligger også på en gammel losseplads, og jorden er så giftig, at du ikke kan spise en hjemmedyrket gulerod. Men det er prisen for at bo billigt. Til gengæld har vi været ude at rejse i halve og hele år af vores liv. Og det var det hele værd, for der har vi oplevet at være intenst sammen på de her bådture. Hverdagen blev en fælles drøm, vi realiserede som familie.

E: – Noget af det vigtigste, jeg har taget med fra min opvækst er, at du kan sagtens blive ved med at realisere dig selv og dine egne drømme, når du bliver forælder. Jeg har boet sammen med min familie på en båd i lange perioder af mit liv, og vi er blevet dygtige til at være sammen. Vi har lært at respektere hinandens roller og undgå for mange konflikter. Og det liv vil jeg gerne give videre til min egen lille familie. Også selvom sandheden jo er, at det er mere besværligt at sejle med børn. Der er bare så mange ting, der vejer sindssygt meget mere op. Livet på båden har været meget værdifuldt for os søskende. Når der ikke var andre børn, så blev Theis jo nødt til at være min bedste ven. Og så kunne vi pludselig finde en masse ting at lege sammen om, selvom vi var fem og otte år: At folde papirflyvere en hel dag og sende dem udover vandet. At bygge små både af kokosnøddeskaller, som vi sejlede om kap med på stranden. Og vi blev enormt tæt knyttet.

E: – Selvfølgelig har Troels også været en kæmpe inspirationskilde for mig til at leve det liv, som jeg gør. Familiefesterne på hans gård på Djursland endte altid ude i køkkenet ved sådan en lille skunk med to bænke og et bord, hvor der blev foldet store søkort ud, fordi nogle i familien skulle ud at sejle. Der var altid nogle, der var på vej af sted, eller som lige var kommet hjem fra en langfart. Så jeg er bare uopfindsom, og jeg begiver mig også ind på et territorium, hvor jeg unægtelig vil blive sammenlignet. Men jeg ser det mere som en styrke, fordi jeg kan dele min interesse med min familie.

KÆRLIGHED TIL SØS

Som 23-årig indtog Emil for første gang nogensinde rollen som skipper på en jordomsejling med sin tre år yngre bror Theis som makker. Turen strakte sig over hele tre år og gik fra Atlanterhavet over Panamakanalen til Stillehavet, og da de tre år var gået, var Emil både en hulens masse oplevelser og en kæreste rigere.

E: – Som 22-årig gik jeg og tænkte: Hvad vil jeg gerne nå, inden jeg bliver 30? Det tænkte jeg over et par måneder, og så fik jeg kogt det ned til to ting; jeg ville nå at sejle en lang tur og finde en sød pige, som jeg kunne få nogle børn med. Og så lavede jeg et kalkuleret regnestykke; hvis jeg var 23, når jeg tog af sted, så ville jeg være 25-26, når jeg kom hjem. Det ville

give mig et år til at finde hende den søde pige og et par til at få hende overbevist om, at vi skulle lave nogle børn. Det var det, jeg satte mig for. Og det lykkedes sgu meget godt, konstaterer Emil her fire år senere med lille Hugo som det bedste bevis.

E: – Men på det tidspunkt havde jeg jo ingen kæreste, og jeg vidste ikke, hvornår jeg ville få en, så jeg tænkte: Jeg tager den lange sejltur først. Og da jeg kom og spurgte min far, om jeg måtte låne Havana, vores båd, og sejle jorden rundt, sagde han: ”Det er den bedste idé!” Min far var med de første to måneder for at hjælpe mig med at løfte rollen som skipper for Havana. Jeg var i mesterlære. Af ham har jeg lært meget.

E: – Louise var med på båden de sidste syv måneder af jordomsejlingen. Vi kender hinanden fra gymnasiet. Og jeg syntes, hun var meget sød, men der var intet romantisk på det tidspunkt. Et par år inde i jordomsejlingen lå jeg ude på Stillehavet, og så havde jeg utrolig meget tid til at tænke over, om jeg skulle skrive til Louise eller ej. Jeg havde ingen telefon. Så jeg tog hen på en netcafé med sporadisk internet og spurgte, om hun havde lyst til at komme med ud at sejle?

Louise: – Prøv lige at fortælle dine forældre det: ”Hej, jeg har ikke set manden i to år. Men jeg tog et SU-lån, og så tog jeg af sted. Jeg fløj i 34 timer,” siger Louise, der netop er kommet ind ad døren med fyldte indkøbsposer.

EMIL MIDÉ ERICHSEN

30 år. Kærester med Louise Ravn Ottens, 29, som studerer fysioterapi, og sammen er de forældre til Hugo på næsten 3 år. Kendt fra rejseprogrammet ”Kurs mod fjerne kyster”, foredragsholder og forfatter. Læs mere på Havana.dk. Søn af tv-vært og kaptajn, Mikkel Beha, og barnebarn af eventyrreren Troels Kløvedal.

Git, cuptas ea volores magnati nctatem quam, aliqua sinveres arum quam natis endae audament lam, ut aut et arum quis ipsamet estrum velestio dic toteria dolutem fugitam ne quo velit rerum, officietur, sundiatu dolor amet harumqui dit mo eos sima sero expeligenis

E: – Til den aller-allerfjerneste del af Indonesien. Op til Papua New Guinea-øen. Så langt væk, som man næsten kan komme. Det var meget at bede om. Men det var heldigt, du kom, for vi kom hjem som kærestere.

Så skulle I altså date på utroligt lidt plads med mange mennesker og... dåsetun?

E: – Utroligt meget dåsetun.

Syv måneder – hvordan var det?

E: – Der er jo nul privatliv. Det handler bare om at være forelsket nok. Så får man det til at fungere.

Hvornår blev I kærestere?

E: – Da du landede, siger Emil og får Louise til at knække sammen i et grin.

E: – Ej, de første fem-seks uger lå vi og dykkede hver dag i et område, der hedder Raja Ampat i Indonesien. Så tog vi på gummibådsture mellem øerne og suppede rundt på surfbræt. Det var sgu en meget pæn setting at være på fem-ugers-date i.

EN FÆLLES DRØM

Emil kører rundt i en gammel, blå Volvo med revner i sæderne. Ofte kører han til Ishøj med Hugo i autostolen. Traver ned langs den lange bådebro til Havana. Mærker kulden i fingerspidserne, før båden bliver varmet op. Her er de tit, far og søn, for at hænge ud og mærke roen. For at pege på en delfin i en billedbog eller på havet og verdenen uden for sejldugen. Emils barndom er gået i arv. Og det er hans livsvalg nok også. For ligesom sine forældre kører han rundt i gamle biler og bor billigt til leje for at få råd til at tage på jordomsejling.

E: – Jeg har sjældent følt så meget forelskelse i min krop, som da Louise sagde: ”Det er vigtigt, at vi lægger nogle penge til side til vores næste jordomsejling. Nu opretter vi jordomsejlingskontoen.” Dér blev jeg helt blød indeni. For det gider jeg jo bare godt. Jeg vil gerne give den barndom, jeg har haft på havet, videre til mine egne børn. Og når vi sidder og drømmer herhjemme, så er det netop om, hvornår vi igen kan vi tage ud og rejse over lang tid som familie. For det ønsker vi begge, og jeg tror godt, vi kan bygge vores liv op på en måde, hvor det kan lade sig gøre. Der er ikke noget, der holder en fra en lang sejltur eller jordomsejling, når et barn er lille. Det fik vi bekræftet, da vi sejlede til Spanien med Hugo i sommer.

L: – Det gjorde vi også, da han blev et. Så havde vi pakket båden ind i sådan noget...

E: – ... net rundt om søgelænderet, så han ikke så nemt ville falde i vandet.

L: – Og så havde vi lavet en lillebitte køje inde på værktøjstoiletet til ham.

E: – Alt, hvad jeg elskede allerhøjest, havde jeg gjort plads til i det rum. Det var først og fremmest min baby – nu skal jeg lige huske den rigtige rækkefølge – så værktøjet og al elektronikken og de vigtigste reservedele. Så Hugo sov derinde i en lille køje sammen med alt det andet guld.

L: – Og der var sådan et fint cockpit, som vi brugte som en lille kravlegård. På det tidspunkt var han jo ikke så stor, så han kunne ikke kravle op på sæderne og komme ud på dækket. Og vi havde ekstra hænder, fordi vi sejlede sammen med andre.

E: – Det var faktisk en enormt fed tur. At rejse med sine venner. Vi havde Hugo med, og Ida, Theis' kæreste, var gravid, og vores veninde var også gravid og med ombord. Så det var vildt givende at

“Al respekt for alle dem, som synes, det er vigtigst at have huset og hverdagen og stabiliteten og vanerne. For det er der intet forkert i, overhovedet. Det er bare ikke det vigtigste for os.”

EMIL MIDÉ ERICHSEN

kunne opleve, at vores venneklok, som havde kendt hinanden, før vi fik børn, også kunne rykke ind i sådan en voksensetting. Og vi kunne stadig gå ud og spise tapas og drikke små øl til en euro og blive småfulde, mens Hugo sov i en barnevogn. Livet stopper ikke, fordi vi har fået et barn. Det tilfører bare noget positivt. Og inden vi kommer af sted på en lang tur igen, så skal Hugo da nok have en bror eller søster. Vi tænker meget over, at der ikke skal være for langt imellem dem, så de kan få glæde af hinanden. Og vi vil også gerne selv have flere børn.

L: – Og så er det noget med at give Hugo en legekammerat. Så det ikke bare er mor og far, men der også er nogle at lege med.

E: – Vi har en fælles drøm om at vise vores børn verden. Og hvordan andre mennesker lever for at sætte tingene i perspektiv. En del af det er at vise dem, at vi er pissehamrende privilegerede. Det er jo ikke, fordi vi kun skal ud at vise vores børn, at der er fattigdom. Vi skal bare vise dem, at der er mange forskellige måder at leve på.

L: – Og vi kan opleve, hvor lidt vi har brug for som familie. Skabe en bevidsthed om, at vi ikke har brug for mere plads eller flere ting.

E: – Det handler om at vise vores børn noget kultur, og hvad der er at passe på ude i den store verden.

BABY OMBORD

For nogle børnefamilier lyder det på det nærmeste som tortur at være samlet på så få kvadratmeter så lang tid ad gangen. Men Hugo har været med på havet, siden han var spæd, og ifølge hans forældre giver det et helt særligt nærvær.

L: – Der er da masser af ting, der kan virke uoverskueligt – også inden man tager ud på en længere tur på båd – for hvor skal barnet sove? Og hvad hvis han bliver søsyg?

E: – Ja, men vi så jo, hvordan Hugo stortrivedes som etårig på den her lillebitte båd, fordi vi var der hele tiden. Det var enormt nemt at være sammen med ham der, han var bare hammerglad. Sådan er det ofte, når vi er på båden. Og det er jo sjovt, for egentlig gør vi jo hverdagen mere besværlig, når vi

bor på så lidt plads på en båd: Vi flytter os hele tiden, og det er svært at holde de samme sengetider. For måske får vi ikke lige puttet ham præcis klokken 12, fordi vi ikke er kommet i havn endnu. Men omvendt forsimples vi også hverdagen for ham. For han skal ikke forholde sig til meget andet end de 15 kvadratmeter, vi bor på. Og mor og far sidder ikke og kigger ned i en telefon hele tiden. Vi kigger udover vandet eller på hinanden. Og det nærvær smitter bare af. Så de gange, vi har sejlet med ham, er der ingen problemer. Problemerne opstår altid herhjemme. Der oplever vi trods og nej, og at han kaster med ting. Vi oplever det aldrig, når vi dedikerer os fuldstændigt til at være sammen som familie.

E: – Hvis jeg går og er frustreret i mit arbejdsliv, eller det er januar og regnvejrs, så smitter det da sikkert af på Hugo. Det kan være, jeg svarer ham lidt småsurt, eller også er jeg bare ikke lige så meget til stede. Det udtrykker sig hos ham i frustration. Så når vi tager os selv ud af den ramme – og det er ligegyldigt, om vi så tager i sommerhus, på køretur, eller vi tager ud og sejler – så smitter det af på ham lige med det samme.

L: – Ja, og når vi er på båden, så er det jo også noget med at vise ham, at man kan leve på en anden måde. Især med alle de her skærme. Jeg vil vise Hugo, at man sagtens leve uden en iPad eller telefon i hånden. Og det kan jeg vise ham ret tydeligt, når der ikke er nogen mulighed for at bruge én.

E: – Det er meget nemt, for der er intet signal derude.

L: – Alt det der på TikTok og Instagram, det kan vi frede ham for. Det kan hurtigt overtage din opmærksomhed. Du kan sagtens have et liv uden.

NEJ TAK TIL 30-ÅRS-LÅN

Fremtidsdrømmene har det unge par helt tjek på. Så snart verden åbner op igen, og økonomien tillader det, er familien at finde ombord på en båd med Kronborg om bagbord og det uendelige hav i horisonten.

E: – Min største frygt i livet er et 30-års-lån. Jeg kan ikke forestille mig noget mere angstprovokerende. En økonomisk spændetroje, der gør, at vi ikke kan udleve de drømme, vi har. Vi vil have friheden til at tage vores børn ud af vuggestue, børnehave eller skole for at vise dem verden. Jeg drømmer virkelig om at være så tæt sammen med min familie som overhovedet muligt og have den tid

Git, cuptas ea volores magnati nctatem quam, aliqua sinveres arum quam natis endae audament lam, ut aut et arum quis ipsamet estrum velestio dic toreria dolutem fugitam ne quo velit rerum, officietur.

og opleve det fællesskab, som opstår, når man er sammen væk fra hverdagen. Al respekt for alle dem, som synes, det er vigtigst at have huset og hverdagen og stabiliteten og vanerne. For det er der intet forkert i, overhovedet. For os handler der bare om at holde fast i, hvad der er vigtigst for os.

Hvad er næste rejsedrøm?

E: - Jeg har en drøm om at vise Louise Stillehavet, så på et tidspunkt ender vi nok derude i det kæmpe ocean.

L: - Det vil jeg gerne. Men jeg går også og tænker på Caribien. Det er jo Atlanterhavet, og så er der kun ét hav at krydse. Så kunne det være, vi fløj derover, og du sejlede?

E: - Ja, der er jo mange måder at gøre det på. Da Theis og jeg var små, fløj min mor til Caribien med os, og så sejlede min far båden derned med nogle venner. Og så påmønstrede vi bare, da vi kom derover.

L: - Ellers så sejler vi, og så kommer nogle af bedsteforældre med børnene måske?

E: - Ja, men det kommer jo selvfølgelig an på, hvilke børn man får. Har man et barn, der godt kan lide at sidde og samle Lego og tegne, så er det ikke noget problem at krydse et ocean. Men har du et barn, som virkelig skal ud at løbe noget krudt af, så er fire uger på Atlanterhavet lang tid. Så vi må se, hvilke børn vi har på det tidspunkt. Hvis de skal med ud at sejle på de der rigtig lange stræk, så skal det være, fordi de synes, det er sjovt. Og ikke fordi vi har en drøm om at gøre det sammen med dem. Det var også sådan, jeg blev opdraget selv. Mine forældre har ikke tvunget os til noget, vi ikke ville.

Nu deler I både drømme, hjem, båd og barn. Skal I også giftes?

E: - Hvis du spørger Louise, skal vi helt sikkert.

L: - Jeg punker bare Emil for det, men jeg har ikke brug for et kirkebryllup.

Du kan blive gift på en båd?

Louise: Ej, det tror jeg altså bare ikke, at jeg gider, siger hun, og så begynder Hugo at rumstere i babyalarmen. ●

Git, cuptas ea volores magnati nctatem quam, aliqua sinveres arum quam natis endae audament lam, ut aut et arum quis ipsamet estrum velestio dic toreria dolutem fugitam ne quo velit rerum, officietur.

